

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 240. szám

2012. december

Karácsony

Több, mint ismétlődő isteni születésnap;
több, mint csillogó ajándékok halmaza.
Több, mint „szeretet-számlák” Pazar kiegyen-
lítése,
több, mint ínycsok étkek ünnepi asztala ...
Ez maga a csendben születő Isten,
a Szeretet teremő jelenléte:
Jézus Krisztus.

(Simon András)

Nem azért küldte...

Nem azért küldte, hogy egy legyen a sok közül.
Nem azért küldte, hogy születésének apropóján
minden évben fellendüljön a kereskedelem, és az
üzletek nagy jövedelemre tegyenek szert.
Nem azért küldte, hogy kiköltekezzenek, és ha
kölsönökből is, de fényűző ünneplésnek legyenek
a részei az emberek.
Nem azért küldte, hogy a fenyőfák hatalmas meny-
nyiségben, néhány napos célt szolgálva, kukákba
kerüljenek.
Nem azért, hogy ünnepi asztalokon mérhetetlen
pazarlás történjen, és a lelkiismeret megnyugtató-
sára némi alamizsnát osszanak a nincstelen embe-
reknek.
Nem azért, hogy az emberi szeretet ünnepének ki-
csínyítsék le a testet öltés ünnepét.
"Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágo-
sít minden embert: ő jött el a világba. A világban
volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte
meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták
be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta

arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazo-
kat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből,
sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől
születtek.

Az Ige testté lett, közöttünk lakott és láttuk az ő
dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal."

Nem azért küldte, hogy elítélje a világot.

Nem azért küldte, hogy megvesse, befejeztesse a
tévelygő emberiség életét.

Nem azért küldte, hogy mindezeknek útvesztőin
elvesszen az Ádám-ember, akit úgy szeret.

Nem ítélni küldte a Fiút, hanem azért, hogy ke-
gyelmet hirdessen minden megtérő bűnösnek.

Azért küldte, hogy meghirdesse az Úr kedves esz-
tendejét.

Azért küldte, hogy bizonysgot tegyen az Atyáról
és váltságot szerezzen a bűnösöknek.

Azért küldte, hogy megszabadítson a bűntől és an-
nak következményeitől.

Azért küldte, hogy megváltson a halálból és a po-
kolnak végtelen kínjától.

Azért küldte, hogy megtisztítson, megszenteljen az
Ige által, amit hozzánk szólt.

Azért küldte, hogy a világ üdvözüljön általa.

Tévedésbe ne essünk, nem a földről, mint egy
bolygóról van szó. Nem élettelen dolgokról, ha-
nem teremtményeiről, akiket saját képmására alko-
tott. Így közelebb kerül hozzánk az Ige, mert Isten
értünk adott ajándékáról és értünk hozott áldozatá-
ról van szó. Ezen a világon téged és engem kíván
üdvözíteni nevének dicsőségére! Újra kérdés: ké-
szek és képesek vagyunk-e tudomásul venni, hogy
üdvösségünkre küldte az Atya a Fiút, hogy meg-
tartson, nem csak valameddig, hanem örökre, mert
azt jelenti az üdvösség. Az elidegenedett, bűntől
terhelt embernek a visszafogadása, megtisztítása,
megszentelése, és Istennel örökké tartó boldog éle-
tet a mennyek országában.

Jézus Krisztus által van üdvössége az embernek.
Csak általa mehetünk az Atyához, csak benne van
váltságunk. Az Ige tökéletesen kifejezi
"...üdvözüljön a világ általa." Nem azt mondja az

Ige, hogy általa is, hanem kétséget kizárva kijelenti, hogy az egész világra nézve egy üdvözítő adott, egy név, aki által örök életet kaphat az ember kegyelemből, hit által. Tehát sem "szentek", sem angyalok, sem más teremtmények nem tehetnek eleget Isten igazságának, mert egy teremtmény sem viselheti el az Isten bűnért való haragjának súlyát. Csak az, aki valóságos és igaz ember, és ugyanakkor valóságos Igaz Isten. A Biblia tanítása csak Jézust, a Krisztust ismerteti meg így velünk. Csak Jézus az út, az Igazság és az Élet.

A Heidelbergi Káté 18. kérdésének felelete így tanít: "A mi Urunk Jézus Krisztus, akit az Atya tökéletes váltságunkra ajándékozott nekünk." Különös nagy kegyelem és szeretet drága ajándéka a mi számunkra, a ma élő ember számára is a Názáreti Jézus, aki a Krisztus, hogy ma is a Lélek által őt hirdetik, róla tesznek bizonyosságot, és mi hit által Őt befogadjuk.

"Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta."

Örök életed van? Hiszel a Fiúban? Engedelmeskedsz a Fiúnak?

Ha a három kérdésre igen a válaszod, boldog lehetsz, és boldog karácsonyod lehet neked és a te házad népének is! Ha válaszod nincs, vagy tagadás, akkor itt a lehetőség, hogy könyörögj az Úrhoz, hogy segítsen hitelenségeden, és juss el a meggyőződésre. Mert aki hisz a Fiúban, annak örök élete van. Miért élnél Isten haragja alatt? Miért élnél áldás nélkül boldogtalanul? Miért élnél igazi cél nélkül kárhozatos állapotban? "Az ige testté lett, közöttünk lakott és láttuk az ő dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal."

"Elvégeztetett" – hangzott a kijelentés a Golgotán, elvégeztetett a mi váltságunk, hit által Isten gyermekei lettünk. Légy te is Is-ten gyermeke, áldott, céltudatos Krisztus-követő.

Áldott Karácsonyt!

(Zán Fábrián Sándor)

Lettország, 2012. augusztus

Az egyik októberi vasárnap az imaházban egy velem egykorú lettországi fiatalember, Martins adta át a köszöntését a gyülekezetnek. Ő most Grazban tanul egy évig ösztöndíjjal, ami kb. 300 km Budapeستől, így könnyebben találkozunk egymással. Október elején én töltöttem nála a hétvégét, aztán pedig ő jött el hozzánk, és a gyülekezetben is

bemutakozott. Ebből az apropóból gondoltam – bár már régebben történt – hogy felelevenítem egy nyári élményemet, ami Martinsszal kapcsolatos.

Augusztus közepén Martins családja látott vendéggül egy hétig a balti Lettországban, tőlünk messze északon (kb. 1000 km). Remek hét volt, de most nem arról szeretnék írni, hogy milyen látványosságokat néztünk meg, és milyen helyekre jutottunk el. Martins nekem az országát az embereken keresztül mutatta be, a családján, barátain, gyülekezetén keresztül, és ezt én is sokat mondóbbnak találom, mint csupán a tájat nézni. Itt a cikkben így csupán néhány motívumot szeretnék kiemelni az ott tartózkodásomról.

Árvaház: Péntek délután Jelgavában (a város, ahol Martins lakik) a helyi árvaházba mentünk, ahova Martins amúgy rendszeresen jár. Velünk volt még három lány a gyülekezetből, akik nagyon szívesen foglalkoztak gyerekekkel. Egy közös imádság után felmentünk az épületbe, ahol a tíz-tizenegy éves gyerekekkel találkoztunk. Még le se vettem a cipőmet, már megrohantak a kérdéseikkel: what is your name, how old are you, stb., minden, amit angolul tudtak. Bementünk a nagyszobába, ahol először énekeltek néhányat. Itt ismertem meg én is kedvenc lett dalaimat, amiket gitárral kísértem. Ezután pedig képeslapokat, meghívókat készítettünk minden elképzelhető kis kavicsal, bogyóval kidíszítve. De rég is volt már, hogy ilyesmit csináltam! Közben énekeltem a gyerekeknek magyar dalokat, ők is mondták a magukét, a nyelvi akadály egyáltalán nem volt probléma, inkább csak izgalmasabbá tette az egészet. Megmutatták a szobáikat, a rajzaikat, úgy láttam rajtuk, nagyon örülnek neki, hogy ott vagyunk. A benti foglalkozás végével kimentünk a helyi sportpályára, ahol minden fiú, de a lányok is büszkén bemutatták akrobatika tudásukat. Ugráltunk, pörögtünk, futottunk, különféle versenyeket rendeztünk. A gyerekek sorban jelentkeztek, hogy a hátamon vigyem őket vagy a nyakamba ülhessenek. Amikor futóverseny volt, a kezüket adták nekem, hátha úgy gyorsabbak lesznek, ha velem futnak. Megtisztelő érzés volt, hogy ennyire bíznak bennem. Régen foglalkoztam már gyerekekkel, és továbbra sem vagyok meggyőződve róla, hogy ez lenne az elhívásom, de akkor is nagyszerű és felemelő érzés volt, hogy mennyire gyorsan befogadnak. Alig kellett megszólalnom, egy két ugrást mutatnom és máris hatalmas tiszteletet vívtam ki, örültek, hogyha megfogtam a kezüket, amikor sétáltunk egyik helyről a másikra vagy csak egyszerűen meghallgattam, amit meséltek. Segítettek vinni a pulcsimat meg a táskámat, amíg átmásztam a kerítésen, bemutatták, milyen ügyesen csinálják a cigánykereket. Egyszóval, úgy

éreztem, hogy nagyon örülnek a jelenlétemnek, így nekem is sokkal nagyobb öröm volt szolgálnom feléjük. Nagyon örültem ennek a lehetőségnek, és legyen Istené a hála ezekért a gyerekekért.

Gyülekezet: A szombat esténket Rigában töltöttük Áronnál, aki amerikai misszionárius Lettorszában. Ő feleségével él egy lakásban a belvárosban. Este tizenegyre értünk oda hozzájuk, de nagyon szívesen fogadtak még ekkor is. A legnagyobb dolog itt is az volt, hogy együtt imádkoztunk velük, ami így a hét során már-már szokásunkká vált, hogy ahol testvérek összejövünk, ott imádságban is együtt vagyunk. Másnap reggel ők indítottak útnak vissza Jelgavába, ahol rövid pihenő után a helyi orosz nyelvű baptista gyülekezetbe mentünk. Sose voltam nagyra azzal, hogy baptista vagyok, mert itthon ebben nem éreztem sok megtartó, összetartó erőt, de itt kint az ellenkezőjét tapasztaltam. A gyülekezet nem ismert engem előtte, most mégis nagy örömmel fogadtak. A mikrofonba mondott köszönő szavak mellett énekeltünk egy néhány éneket gitárral, majd a pásztor imádkozott is értem ott helyben. Bármennyire is nagy kötöttségek vannak a liturgiában, ezt a szeretetet az ő részéről akkor is nagyon jó volt megtapasztalni. A prédikáció a hitről szólt, nekem Martins fordított. Az istentisztelet után gyülekezeti óra következett, amíg én kint voltam, de itt sem hagytak magamra, volt, aki gondoskodott arról, hogy ne legyek egyedül.

Igor: Ebédre egy közeli étkezdébe mentünk, ahol egy alak messziről észrevette a gitárt Martins hátán. Odajött hozzánk ez a furcsa szerzet, hogy szeretné kipróbálni. Végül beleegyeztünk, de csak az a feltétellel, ha eljön velünk ebédelni. Mivel ez az ember hajléktalan volt, örömmel vette, hogy meghívtuk, sőt még sírt is örömeiben. Beszélgettünk vele, megöleltük, pedig büzlött az alkoholtól, imádkoztunk érte, majd az ebédünk végeztével útjára bocsátottuk. Kiderült, hogy rablás miatt tizenöt évet ült börtönben, majd nemrég szabadult, jelenleg hajléktalan, két ujját elveszítette a bal kezéről. Tudom, hogy Isten szeretete megérintette őt ezen az alkalmon, és remélem, hogy ő is felismeri azt, hogy bűneiben él, és szüksége van Krisztusra.

Dicséret: Kora délután ebéd után öten fiatalok kimentünk egy közeli parkba, ahol legalább két órán át gitározunk és énekeltünk. Ragyogó időnk volt. Aztán elkészöntünk két testvérünkötől, majd így mentünk tovább. A délutánt egy orosz családdal töltöttük, akik szintén a gyülekezetből voltak. Két lány volt otthon, Lyza és July, aztán az apa, Alexander és az anya is hazajöttek. Sokat beszélgettünk, énekeltünk, meséltem nekik Magyarországról, elénekelttem a himnuszt és a Te vagy a kirá-

lyom című éneket is. Az apával sokat beszélgettünk a Bibliáról és a hitről, ő nagyon örült, hogy valakinek prédikálhatott, én pedig örömmel fogadtam, amiket mondott. Sokat viccelődtünk, játszottunk, de még többet énekeltünk. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy alapszinten megtanultam gitározni, ráadásul egy olyan helyen, ahol nem sokan tudnak, mert ezzel kapuk nyílnak meg és nagy lehetőségek adódnak. Legyen az Úré a dicsőség, hogy tudtam kamatoztatni, amit rám bízott.

Nauris: Sok embert ismertem meg ott tartózkodásom alatt. Egyik nap átjött Martins kollégiumi szobatársa, Nauris, aki ott is aludt velünk egy éjszakát. Ő még nem Krisztusban hívő ember, viszont keresi az igazságot, az életet, már a Bibliát is elkezdte olvasni. Beszélgettünk hitről, gyülekezetéről, az egyetemi bibliakörről és még nagyon sok minden másról is. Nagyon nyitott, befogadó ember, rendkívül kommunikatív. Másnap reggel még egy imaalkalmat is tartottunk közösen így hárman. Azóta (most szeptembertől) Nauris csatlakozott ahhoz a bibliacsoporthoz, aminek Martins volt a vezetője a rigai orvosi egyetemen. Kívánom, hogy higgyen Krisztusban, aki által újjászületésünk, új életünk van.

Imádság: Kedd este volt a búcsúpartim, amire megingint sokan eljöttek. Ettünk, énekeltünk, beszélgettünk, neveltünk, viccelődtünk és még többet ettünk. Aztán, ahogy besötétedett, lezártuk a mulatságot, és ketten bringára pattanva hazakisértük Annát (egy lány a gyülekezetből). Este tízkor érkezünk hozzájuk, de 'természetesen' behívtak a házukba, ha már ott vagyunk. Ott maradtunk még legalább egy órát. Az ő anyja, Irina még Martins anyján is túltesz beszédben, de nagyon kedves volt. Ott is ettünk, ittunk egy kávét, sokat beszélgettünk, de a legkiemelkedőbb pont a befejező imádkozás volt. Irina anya oroszul, Anna lánya letül, Martins angolul, én pedig magyarul mondtam el az Úrtól tanult imádságot. Nagyjából sikerült is egyszerre megérkezni, persze nem ez a fontos. A végén az anya még egy lekvárt is küldött a családnak. Errefelé úgy látom, rendkívül vendégszeretőek az emberek, még akkor is, ha este tíz óra körül zörgetünk. Mindig megkínálnak valamivel, beszélgetnek és imádkoznak velünk, nem rohagnak boltba, hogy ajándékot vegyenek, hanem abból adnak, amijük van. Nagyszerű volt megtapasztalni ezt a fajta szeretetet, én is hasonló irányt igyekszem választani az életemben. Ámen!
Legyen Istené a hála és a dicsőség mindezért.

(Széll László)

Ifjúsági rovat

Már jó néhány hónap eltelt az iskolakezdés óta. Belerázódtunk a hétköznapiakba, megszoktuk az új időbeosztásunkat. Ilyenkor szokott bekövetkezni, hogy belefásulunk a teendőinkbe, s a hétköznapiak tényleg szürkévé válnak. De nekünk, az ifjúság tagjainak is mindig van egy újabb és újabb feladatunk vagy programunk, ami az újdonság erejével hat. Nagy lelkesedéssel szervezzük az Előszilvesztert.

Mint már említettem készülünk az év legfontosabb ifjúsági eseményére és az elmúlt hónap ennek szervezésével telt. Külön ifjúsági órákat szervezünk annak érdekében, hogy minden feladat gazdára találjon. Felelősöket állítottunk ki, akik koordinálni fognak egy-egy csapatot. Nagyjából kitaláltuk az este forgatókönyvét, úgyhogy minden a lehető legjobban halad afelé, hogy ez a program is nagyon jól sikerüljön. Természetesen dolgozhatunk mi a siker érdekében akár mennyit, de ez mind nem elég. Tudjuk, hogy nagyon nagy szükségünk van Isten áldására és arra, hogy majd a résztvevők is megtapasztalhassák az Úr jelenlétét és felénk irányuló jószágát. A többiek nevében is mondhatom, hogy nagyon sokat imádkozunk az áldásért és, hogy a mi jó Atyánk fénye hassa át az Előszilvesztert. A tanításokban olyan kérdésekre kaphatunk majd választ, mint „hol a helyem?“, „ittthon vagy külföldön kell élnem?“, stb... Szeretnénk kérni a testvéreket is, hogy imáinkban hordozzanak minket és ezt az alkalmat, hogy Isten minél több embert megérinthessen és mi ennek a munkának ne akadályai, gátjai hanem sokkal inkább elősegítői, támogatói lehessünk.

Lelkesen készül a dicsőítő csapat is. Ebben az évben nem csak egy, hanem két szolgálócsoport is énekelni fog az Előszilveszteren. Már több hete kiválasztottuk az énekeket és próbák is elkezdődtek az elmúlt hetekben. Újból nagy izgalommal készültünk erre az eseményre, mi „szervezők” még sokat fogunk próbálni és az egyéni gyakorlást is megpróbáljuk becsúfolni a hétköznapi teendői közé. A próbák mindig jó hangulatban telnek: sokat énekelünk, épülünk a bizonyágtételekből, Isten mindannyiunkhoz szól, és mindig imádsá-

gos szívvel várjuk a dicsőítést. Nekem személy szerint nagyon jól esik kilépni a hétköznapi zajából, kint hagyni a gondokat az imaházon kívül és csak Istenre figyelni, Őt dicsőíteni mindenért.

Az elmúlt pár hónapban a testvérek is biztosan észrevették, hogy a vasárnap délutáni szolgálatok szervezői az ifjúság közül kerülnek ki. Nagyon örülünk ennek a lehetőségnek is, hiszen így, ebben a formában is szolgálhatjuk Istent és az adott témán - ami köré a szolgálatokat szervezzük - mi is jobban elgondolkozunk, és az íge tanulmányozásán keresztül még inkább szól hozzánk az Úr. Ezen kívül, mivel kettessel szervezzük a délutánokat, többet beszélgetünk, s ez egy újabb esély arra, hogy szorosabb barátságba kerüljünk egymással. Október 16-án nem egy rendhagyó ifjúságira gyűltünk össze, hanem dicsőítő alkalmat tartottunk az imaházban. Az éneklés szolgálatát kivételesen nem a mi fiataljaink tartották, hanem Prazsák László és csapata érkezett hozzánk. Sokan szabaddá tették magukat erre a péntek estére és szép számmal gyűltünk össze az imaházban.

Lesták Máté így számol be erről az eseményről: „Ha van egy szabad péntek estéd (vagy még nem döntöttél...), ha hiszel a dicsőítés és imádkozás erejében, ha hiszed, hogy Isten kész cselekedni akkor: várunk szeretettel egy dicsőítő, imádkozós ifi alkalomra Prazsák Laciékkal!”- szólt a felhívás október utolsó péntek délutánjára. És utólag bátran kijelenthetjük, egy nagyszerű alkalmon vehettünk részt. Bár Laci sajnos megfázott és így a hangját kímélnie kellett, azért Varga Attila tökéletesen kárpótolt minket énekehangjával. Az este elején sokat énekelünk, amikor ismertük az éneket közösen, amikor nem akkor gyorsan megtanulva a dallamot ugyancsak együtt dicsérhettük Istent. Néhány ének után meghallgathattuk a Laci által hozott tanítást és erőt meríthettünk az általuk képviselt derűs világból. Meghallgattuk személyes megtérés történetüket, illetve az azóta indult munkásságukról és terveikről is hallottunk néhány szót. Majd ebből az énekekkel tarkított beszámoló-ból egy interaktívabb beszélgetés alakult ki, így végül az alkalom lezárása után tovább folytattuk a beszélgetést velük és egymással is. Összegezve, nagyszerű élményben lehetett részünk és sokat erősödöttünk.”

Miért éppen karácsony?

A *karácsony* szavunk szláv eredetű: eredetileg a napfordulóhoz kötődő pogány ünnepet jelölt. Nevezhették így a téli, de a nyári napfordulót is. Érdekes módon ma már egyik szláv irodalmi nyelv sem használja, bár egyes nyelvjárásokban előfordul. Más jelentésben is megtalálható, így például egyes ruszin változatokban így nevezik a karácsonykor sült kalácsot, a régi oroszban viszont a 'téli napforduló' jelentésből 'pusztulás, végóra', ill. 'gonosz szellem' jelentések is fejlődtek. Ugyanegy szó vált azonban az ünnep jelölőjévé a románban (*crăciun*, kb. [kracsun]).

A litvánban a pogány szláv napfordulós ünnep egy másik nevéből származik a név: *kalėdos*. A szláv elnevezés a latin *calenda* 'a hónap első napja' (ebből van a *kalendárium*!) szóra megy vissza. A szláv nyelvekben a kifejezés ma a magyar betlehemezéshez hasonló karácsonyi játékot jelenti, a magyarba is bekerült *koleda*, *koledálás* formában. Szintén a napfordulóhoz kapcsolódó pogány (germán) ünnepet jelentette a skandináviában használatos elnevezés, a *jul*. Ez bekerült a finnbe és az észtebe is, ezt találjuk a télapó (mára szinte közhímnak mondható) finn *joulupukki* elnevezésében. Európa nagy részén azonban az ünnepet egyszerűen 'Krisztus születésé'-nek, vagy pusztán 'születés'-nek nevezik. Ezt jelenti a portugál *natal*, a spanyol *navidad*, a katalán ~~natal~~ *nadal*, az olasz *natale*, a francia *noël*, illetve a lengyel *boże narodzenie*, a belorusz *bozsaje naradzsennye*, az ukrán *rizdvo* (*Hrisztove*), az orosz *rozsgyesztvo* (*Hrisztovo*), a bolgár *rozsdesztvo* (*Hrisztovo*). Ez a helyzet tehát az újlatin nyelvek nagy részében és a szláv nyelvek jelentős részében. (Érdekességgéppen megemlíthetjük, hogy a mai héber kifejezés jelentése is 'a születés ünnepe'.)

A német *Weihnacht* eredetileg 'szent éjszakák'-at jelent, és eredetileg a december 25-től január 6-ig terjedő egyházi ünnepsort jelölte. Ebből keletkezett a cseh *vánoce*, illetve a szlovák *vianoce*, még hozzá igen sajátos módon: az összetételből az 'éjszakák'-at lefordították, de az előtagot kiejtés alapján vették át.

A délszláv nyelvekben a (nyelvenként különbözően írt) *bozsics* elnevezés használatos: ez a *bog* 'Isten', kicsinyített alakja, és az istengyermekeket jelöli. A lettben egyszerűen 'téli ünnepek'-nek hívják: *ziemassvētki*.

Végül szólnunk kell az angol *christmas*ról: ez történetileg a mai *Christ's mass*, azaz 'Krisztus miséje' szerkezetnek felel meg.

Karácsonyi mese

Nagyapánk ott ült szokott helyén a kandalló mellett, s olykor egy-egy bükkfahasábot vetett a sziporkázó tűzre. A szüzdohány füstje kék felhőbe burkolta pipázó alakját ott a nagyszoba végiben, s ezüstös szakállán olykor megcsillant a láng.

Mi gyermekek a mennyezetig érő, gyertyafényben izzó karácsonyfa körül álltunk elfogódottan és izgalomtól elmeredt szemmel, és sóvár pillantásokat vetve a karácsonyfa alatt fölhalmozott ajándékokra, hűségesen elénekeltük a Mennyből az angyal összes verseit. Ének után apám fölolvasta a betlehemi csillag történetét a Bibliából, elmondtuk közösen a karácsonyi imádságot, s azzal nekiestünk a játékoknak, akár karámba szorított birkanyájnak az éhes farkascsóda.

Kis idő múltával nagyapánk megszólalt ott a kandalló mellett a maga érdes vénemberhangján:

- Aztán tudjátok-é - kérdezte -, hogy miképpen keletkezett tulajdonképpen a karácsony?

- Akkor született a Jézus Krisztus - felelte Margit húgom okosan új babaháza előtt térdepelve, s nagyapánk bólintott rá.

- Ez igaz - mondta -, mert hogy ő volt az Úristen legnagyobb karácsonyi ajándéka az emberi világ számára. De maga a karácsony már régen megvolt akkor. Ha ideültök mellém a tűzhöz, elmondom, hogyan keletkezett.

Köréje gyűltünk a szőnyegre, mindegyikünk valami új játékot cipelve magával, s figyelmesen lestük a száját, mert nagyapánk nagyon szép és érdekes meséket tudott ám.

- Hát az úgy volt - kezdte el, miután nagyot szippantott a pipájából -, hogy réges-régen, amikor Noé apánk unokái megépítették volt a Babel tornyát, s annak ledőlte után nem tudták megérteni egymást többé, mert az önzés összezavarta a nyelvüket, az irigység és az elfogultság egyre jobban és jobban kezdett elhatalmasodni ezen a földön. Aki nem volt olyan ügyes, mint a szomszédja, azt ölte az irigység, hogy a másinak szebb háza van. Aki rest volt megművelni a földjét, az irigyelte azt, akinek szebb búzája termett, s mikor az irigykedés már igen elhatalmasodott az embereken, akkor megszületett benne a gonoszság. A rest lopni

kezdett, a tolvaj gyilkolni, s a kéregető rágyújtotta jótevőjére a házat. Addig-addig, hogy egy napon aztán az Úristen odafönt az égben megsokallotta az emberek gonoszságát, s rájuk szabadította a sötétséget és a hideget.

A nap eltűnt az égről, a vizek befagytak, s a rablógyilkos számára nem termett többé semmi az elrablott földön. Nagy fázás, éhezés és pusztulás következett ebből az egész emberi világra. Mikor pedig már közeledett erősen az idő, mikor minden emberi életnek el kellett volna pusztulnia a földön, az Úristen odaintette maga mellé kedvenc angyalát, a Világosságot, és ezt mondta neki:

"Eridj le, hű szolgám, s nézz körül a földön, melyet gonoszsága miatt pusztulásra ítélttem. Vizsgálj meg minden embert, asszonyt és gyermeket, s akiben még megtalálsz egy csepp kis nyomát a jóságnak, annak gyújtsál gyertyát a szívében. Én pedig majd az utolsó előtti napon alánézek a földre, s ha csak egy kicsike világosságot is látok rajta, megkönyörülök az emberi világon, s megváltoztatom az ítéletet, amit kiróttam rája."

Ezt mondta az Úristen, s a Világosság angyala alászállott a földre, hogy teljesítse a parancsot. A föld sötét volt és hideg. Mint a csillagtalan, zimankós téli éjszaka, olyan. Az emberek tapogatózva jártak az utcákon, s akinek még volt egy darabka száraz, fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen megossza mással. Egy birkabőr bundáért meggyilkolta apját a fiú, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon-nagyon elszomorodott, hogy hasztalan járta az emberi világot, mert nem talált benne sehol egy fikarcnyi jóságot sem.

Lassanként kiért a városból, s ahogy a dűlőúton haladt fölfele a hegyek irányába, egyszerre csak összetalálkozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonszolt magával kínlódva. Kiéhezett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borították a testét, de mégis húzta, vonszolta magával a terhet, bár majdnem összeroskadt a gyöngeségtől.

"Minek kínlódsz ezzel a fával? - kérdezte meg az angyal. - Hiszen ha tüzet gyújtanál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette."

"Jaj, lelkem, nem tehetem én azt - felelte az ember. - Asszonyom, s kicsi fiacskám van ott-

hon, kik fagynak meg, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Haza kell vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok."

Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával, s mivel az angyaloknak csodálatos nagy erejük van, egyszerre csak odaértek vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt. Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszeriben meleg lett tőle a kicsi ház, s míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kisfiú odahúzódtak a tűz mellé melegedni, az angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban.

"Édesanyám, éhes vagyok..." - nyöszörögte a gyermek, s az asszony benyúlt a rongyai közé, elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s odanyújtotta a gyermeknek.

"Miért nem eszed meg magad a többit? - kérdezte az angyal. - Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy maholnap meghalsz."

"Az nem baj, ha én meghalok - felelte az asszony -, csak legyen mit egyék a kicsi fiam."

S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe.

A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt:

"Édesanyám, elhozhatom két kis játszótársamat a szomszédból? Ők is éhesek, s nincs tűz a házukban. Megosztanám velük ezt a kis kenyeret, meg a helyet a tűznél!"

Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kisfiúnak, aki boldogan szaladt ki a gyertyával a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez.

S pontosan ekkor érkezett el az utolsó előtti nap, és az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, ha nem is többet, csak hármát, hogy azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.

S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel később távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan el-

kezdi megfojtani a világot. Mi emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jószágot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen ha alátekint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat.

- Ez a karácsony igazi meséje - fejezte be nagyapánk ott a kandalló mellett azon a régi-régi karácsonyestén -, én pedig azért mondtam el nektek, gyerekek, hogy megjegyezzétek jól, és emlékezzetek reá. Mert ez a mi emberi világunk újra építeni kezdi a Babel tornyát, melyben egyik ember nem értheti meg a másikat, jelszavakból, hamisságokból, elfogultságokból és előítéletekből, s jönni fog hamarosan az irigység is, a rosszindulat, meg a gonoszság, melyek miatt az Úristen újra pusztulásra ítéli majd az embert. Tolvajlás és gyilkosság fog uralkodni a földön, s ha a nyomorúság és a nagy sötétség rátok szakad majd, akarom, hogy emlékezzetek: csak a szívetekben égő gyertya menthet meg egyedül a pusztulástól.

(Wass Albert)

Van 5LET-ed?!

Egyedül nem megy?

Társat keresel a megvalósításhoz?

Szeretnéd megújítani kapcsolatodat az Úrral?

Szeretnél tenni másokért is valamit?

Szeretnéd, ha mindannyian megújítanánk az életünk?

Szeretnéd, hogy kapcsolataink, találkozásaink örömteliek volnának?

Szeretnéd, ha együtt imádkoznánk egymásért és másokért?

Biztosan van 5LET-ed!

Írd le, és tedd az 5LETDOBOZ-ba!

Tegyünk együtt, egymásért!

Az **ötletdoboz** hátul, a falújságnál található

(Mihályné Fonyódi Eszter)

Az adventi koszorú

Az adventi koszorú hagyománya a pogány időkre nyúlik vissza, amikor is a szalmából, fűzfa-vesszőből vagy zöld fenyőágakból font "szent" koszorúkkal a gonosz szellemek elöl védelmezték a házat.

A középkorból származik a mai adventi koszorú hagyománya, mely lelki felkészülés a Karácsonyra. Végére is Krisztus "a fény, aki a világra jött, hogy eloszlassa a bűnt és szeretetet és igazságot sugározzon". Ezt szimbolizálják az adventi gyertyák. Úgy a katolikusok, mint az evangélikusok már az 1600-as évektől hivatalosan is gyakorolják az adventi koszorú használatát.

A koszorú általában különböző örökzöldekből készül, jelezvén az élet folytonosságát és a halhatatlanságot. A különböző örökzöldek külön-külön is más jelentéssel bírnak:

- a babér a szenvedés és üldöztetés feletti győzelmet jelképezi,

- a fenyő, tiszafa a halhatatlanság szimbólumai,

- a cédrus erőt és gyógyulást jelent.

A koszorú szúrós levelei a töviskoszorúra emlékeztetnek, míg a kör alakú koszorú a lélek halhatatlanságát és az örök Krisztust szimbolizálja. A koszorút díszítő fenyőtobozok, dió, makkok az életre utalnak és a feltámadásra. A négy gyertya a Advent négy hetét szimbolizálja. Egy hagyomány szerint azért négy, mert 4000 év telt el Ádám és Éva kiüldöztetésétől egészen a megváltó születéséig. A lila színű gyertya az ima, bűnbánat és készülődés színe. A harmadik vasárnap rózsaszín gyertya kerül meggyújtásra, amikor a készülődés és várakozás félúton átlépett.

A gyertyákat vasárnaponként (vagy előző este) gyújtják meg, minden alkalommal eggyel többet. A világító gyertyák számának növekedése szimbolizálja a növekvő fényt, amelyet Isten Jézusban a várakozónak ad karácsonykor.

Magyarországon főleg a második világháborút követő időben, a 20. század közepétől vált szokássá, templomokban, középületekben, otthonokban adventi koszorút tenni az asztalra vagy az ajtóra, csillárra függeszteni. Néha egy ötödik, fehér gyertya is meggyújtásra kerül, ez világít Karácsony napján, Jézus születését és az angyalokat jelképezi. Ma már a templomokon kívül különböző színű gyertyákat használnak a koszorúban és sajnos néha csak dekorációnak szánjuk, pedig igaz jelentését kellene mindennek előtt figyelembe vennünk.

Megnyílt a TÁBITA adománybolt!

Szeretettel értesítünk minden leendő adományozónkat és vásárlónkat, hogy 1201 Budapest, Vörösmarty u. 153. szám alatt megnyílt a TÁBITA adománybolt. Nyitva tartás:

Kedd 13.00-tól 17.30 óráig
Csütörtök 10.00-tól 15.00 óráig
Péntek 13.00-tól 17.30 óráig

Az adományokat az üzlet nyitva tartási ideje alatt bármikor, előzetes egyeztetés nélkül be lehet hozni. Minden olyan tárgyat, eszközt, ruháneműt, könyvet, játékot, stb. amely a háztartásban feleslegessé vált, de használható állapotban van, szívesen fogadunk. Az adományokat piaci ár alatt árusítjuk, a bevétel pedig segélyalapba kerül.

Az érdeklődőket és a lehetséges adományozókat szíves felvilágosítással várja:

Mihályné, Fonyódi Eszter

FAKANÁL

Fűszeres rostos sült pulykamell

Az egészben sült pulykamell rostos sütvé, friss rozmaringgal, zsályával és kakukkfűvel nagyszerű ünnepi vacsora, de ízletes szendvicseket is készíthetünk belőle a maradékból.

Hozzávalók: 1 egész csontos pulykamell, 2 evőkanál olívaolaj, 1 evőkanál tört fokhagyma, - 2 teáskanál frissen facsart citromlé, - 2 teáskanál szárított mustár, 1 evőkanál apróra vágott friss rozmaring levelek, 1 evőkanál apróra vágott friss zsályalevél, 1 teáskanál apróra vágott friss kakukkfű, másfél teáskanál só, fél teáskanál frissen őrölt fekete bors, 3 / 4 csésze száraz fehérbor

Elkészítése:

- Melegítsük elő a sütőt 160 C-ra. Helyezzük a pulykamellet tepsibe, bőrével felfelé.
- Egy kis tálba keverjük össze a fűszerkeveréket: olívaolaj, fokhagyma, citromlé, mustár, rozmaring, zsálya, kakukkfű, só, és bors. Dörzsöljük be a keveréssel egyenletesen az egész pulykamellet. (fel lazíthatjuk a bőrt és alatta is befűszerezhetjük) Öntsük a bort a tepsibe.
- Süssük a pulykát 90-110 percig, amíg a bőr aranybarna nem lesz, és a hús megpuhul. Ellenőrizzük a húst egy óra múlva, ha a bőr kezd túlpírulni, takarjuk le alufóliával.
- Ha a pulyka megsült, vegyük ki a sütőből, fedjük le alufóliával, és pihentessük szobahőmérsékleten 15 percig. Szeleteljük és tálaljuk sült gyümölcsmoleszkörettel.

HUMOR

Karácsonykor a nagymama vízipisztolyt ajándékoz az unokájának.

A lánya dühösen fordul a nagyihoz:

- Anya, hogy vehettél neki ilyen ajándékot?!

Már nem emlékszel, mennyire dühös voltál, amikor a vízipisztolyunkkal mindent összefröcsköltünk? A nagy elmosolyodik:

- Dehogynem, nagyon is...

Mondja mennyi ideig tart az út Budapestről Győrre?

- Körülbelül két óra.

- És azt megmondaná, hogy Győrtől Budapestig meddig tart az út?

- Jaj, ilyen butaságot hogy lehet kérdezni? Természetesen az is ugyanannyi ideig, két óráig tart!

- Nana, ez nem olyan egyértelmű! - Hiszen Újévig Karácsonytól csak egy hét telik el, de Újévtől Karácsonyig már jóval több...

Állandó Alkalmaink

Isztentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor
(nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúság bibliaóra:
pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Megközelíthető: 3-as, 51-as villamosokkal,
23, 48, 59, 66, 166-os buszokkal
és a Ráckevei hévvel.

Lelkipásztor: Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu